

AXEL WAHLSTEEN

* 7.1.1897 † 5.12.1968

AXEL OLOF WAHLSTEEN föddes i Växjö. Han föräldrar voro kassör Måns Olsson Wahlsteen och hans hustru Anna Maria, född Konradsson. Efter skolgång och studentexamen 1916 i Växjö studerade han vid KTH och utexaminerades som bergsingenjör från avdelningen för hyttmekanik 1922.

Vid denna tid rådde en djupgående depression inom svensk järnhantering och flertalet av de unga bergsingenjörerna i Axel Wahlsteens årskurs tvingades söka sin utkomst i utlandet eller inom andra yrken än bergsmannens. Axel Wahlsteen reste till Tyskland och lyckades där trots rådande arbetslöshet få anställning som valsverksarbetare i Phoenix Werke i Dortmund-Hörde. Efter några månader flyttade han till metallografiska laboratoriet vid Stahlwerke Hoesch i Dortmund, där han stannade till 1924. Åren 1924–1925 arbetade han under professor Benedicks på Metallografiska Institutet i Stockholm och i början av 1925 anställdes han på Bofors såsom chef för metallografiska laboratoriet. Huvudparten av Axel Wahlsteens livsgärning kom sedan att ägnas Bofors. Han avancerade till överingenjör 1933, blev chef för samtliga produktionsavdelningar 1942, utnämndes till direktör 1944 och till vice verkställande direktör 1956. Han

verkade i denna befattning endast tre år. En svår sjukdom tvingade honom att avgå, men den bröt inte hans okuvliga energi.

Axel Wahlsteens insatser i Bofors fick stor betydelse för företagets utveckling. Under sin tid som laboratoriechef och sedermera som produktionschef ägnade han sig med stor intensitet åt kvalitetsfrågorna, som inom Bofors tillverkning av krigsmateriel och särskilt av smiden i grova dimensioner var förknippade med speciella problem. Wahlsteen utvecklade en metodik, som möjliggjorde tillverkning av grova kanoneldrör, fria från flakes, redan innan sambandet mellan stålets vätehalt och flakesbenägenheten konstaterats och lett fram till vätediffusionsglödgningen.

Under Axel Wahlsteens ledning genomgick Bofors järnverksavdelningar under 1940- och 1950-talet en intensiv moderniserings- och nydaningsperiod i och med tillkomsten av de nya verken i Kilsta. Framsyntheten i planläggningen av dessa framgår bl. a. av att Kilsta-smedjan ännu 20 år efter tillkomsten torde vara en av de modernaste i Europa.

Axel Wahlsteen spelade en aktiv roll också vid förvärvet av ett par av dotterbolagen i Boforskoncernen och sedermera vid dessas expansion och inriktning på nya produkter. Särskilt uppbyggnaden av plastindustrin vid Tidaholmsverken fascinerade honom och den framgångsrika satsning, som gjordes där, bär i väsentlig grad hans signum.

Under Bofors-åren togs Axel Wahlsteens arbetskapacitet och grundliga metallurgiska kunnande i anspråk även av järnhanteringens centrala organisationer. Han medverkade sålunda i Jernkontorets forskningsverksamhet bl. a. som ordförande i forskningsutskottet för stålgjutgods 1942–1950 och som ledamot av Jernkontorets tekniska råd 1957–1960. Under åren 1957–1961 deltog han också i Järnbruksförbundets verksamhet, bl. a. några år som ordförande i sektionen Arbetsstudier och Arbetsvärdering. Hans insatser inom organisationerna tillvann sig stor uppskattning.

Efter avgången från Bofors flyttade Axel Wahlsteen till Stockholm och senare till Lund. Han etablerade sig som konsult inom metallurgiska och andra industriella områden och anlitades samtidigt för ett stort antal styrelseuppdrag. Bland dessa bör särskilt nämnas hans ledamotskap i styrelsen för Norrbottens Järnverks AB, där han åren 1960–1967 beklädde ordförandeposten, en befattning som blev hans huvudintresse och där hans eminenta erfarenhet och driftighet utgjorde en stor tillgång.

Axel Wahlsteen behöll hela livet sitt gosselynne och sitt goda gemyt. Han var i besittning av en kolossal arbetsförmåga och förstod att genom

sin arbetsglädje också entusiasmera sina medhjälpare inför svåra uppgifter. Han ställde stora anspråk på sina medarbetare men ändå större på sig själv. Hans intensiva arbete lämnade föga tid för hobbies och privata intressen. Ett visst musikintresse utvecklade han dock under skoltiden, då han med stor bravur hanterade bastrumman i skolorkestern — ett instrument, som bör ha passat Axel Wahlsteens kynne förträffligt. För egen del var han anspråkslös och sparsam och angrep med skärpa alla former av slöseri och nonchalans. Han var en framgångsrik förhandlare i både arbetsgivare- och kommersiella sammanhang, respekterad och uppskattad även av motparten för sin rättrådighet och obetingade lojalitet mot uppgiften och mot sitt företag.

Med sin glada och öppna natur var han en uppskattad vän i kamrat- och sällskapslivet. Hans energi och livsbejakande natur förblev en ovärderlig tillgång under hans senare år, då rörelseförmågan avtog och sjukdom tvingade honom till perioder av inaktivitet.

Han efterlämnar makan Lena, född Svensson, och dottern Mona, gift med civilingenjör Bjarte Rekdal.

Han tillhörde Sancte Örjens Gille sedan 1937 och innehade länk VI.

Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 23 april 1969.

Per Odelberg